

Rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 29.01.2002, sp. zn. 7 To 156/2001, ECLI:CZ:VSPH:2002:7.TO.156.2001.1

Číslo: 14/2003

Právní věta: I. Vadu důkazu spočívající v tom, že údaje o uskutečněném telekomunikačním provozu byly vyžádány v rozporu se zákonem, lze za účinnosti novely trestního řádu č. 265/2001 Sb. napravit postupem podle § 88a tr. ř., ovšem za předpokladu, že příslušný operátor bude mít předmětné údaje ještě k dispozici. II. Řidičský průkaz cizího státu, pokud opravňuje k řízení motorových vozidel na území České republiky (§ 104 odst. 2 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů), je veřejnou listinou. Padělání takového řidičského průkazu v úmyslu užít jej jako pravého zakládá skutkovou podstatu trestného činu padělání a pozměňování veřejné listiny podle § 176 odst. 1, alinea první, tr. zák.

Soud: Vrchní soud v Praze

Datum rozhodnutí: 29.01.2002

Spisová značka: 7 To 156/2001

Číslo rozhodnutí: 14

Číslo sešitu: 3

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Důkaz, Padělání a pozměňování veřejné listiny, Veřejná listina

Předpisy: § 176 odst. 1 tr. zák.

§ 88a tr. ř.

§ 89 tr. ř.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Vrchní soud v Praze částečně zrušil k odvolání obžalovaných V. Y. a I. Y. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12. 10. 2001 sp. zn. 3 T 2/2001 a jednak ve věci rozhodl sám, jednak věc vrátil soudu prvního stupně.

Z odůvodnění:

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 12. 10. 2001 sp. zn. 3 T 2/2001 byli obžalovaní V. Y. a I. Y. uznáni vinnými v bodě 1) trestným činem vraždy podle § 219 odst. 1, odst. 2 písm. a), h) tr. zák. a v bodě 2) trestným činem padělání a pozměňování veřejné listiny podle § 176 odst. 1 tr. zák. a obžalovaný I. Y. sám v bodě 3) trestným činem loupeže podle § 234 odst. 1 tr. zák. Za to byli obžalovaní odsouzeni podle § 219 odst. 2 a § 35 odst. 1 tr. zák. k úhrnným trestům odnětí svobody v trvání patnácti let nepodmíněně, pro jejichž výkon byli podle § 39a odst. 2 písm. d) tr. zák. zařazeni do věznice se zvýšenou ostrahou. Oběma byl dále podle § 57 odst. 1, 2 tr. zák. uložen trest vyhoštění

na dobu neurčitou a obžalovanému V. Y. byl podle § 55 odst. 1 písm. a) tr. zák. uložen též trest propadnutí věci.

Trestného činu vraždy podle § 219 odst. 1, odst. 2 písm. a), h) tr. zák. se podle skutkových zjištění z napadeného rozsudku dopustili oba obžalovaní společně tím, že v noci ze dne 12. na 13. 4. 1999 odvezli poškozené M. P. a A. K. do zalesněného prostranství v P., kde je zastřelili z dosud neztotožněných zbraní, přičemž poškozený M. P. byl zasažen střelnými ranami třikrát do hlavy a pětkrát do horní poloviny těla, A. K. byl zasažen osmi střelnými ranami do hlavy a třikrát do horní poloviny těla. Poškození na místě zemřeli a smrt nebylo možno odvrátit ani lékařskou pomocí, přičemž obžalovaní jim při odchodu odcizili věci, jejichž hodnotu se nepodařilo přesně zjistit.

Deliktu právně kvalifikovaného jako trestný čin padělání a pozměňování veřejné listiny podle § 176 odst. 1 tr. zák. se podle výroku napadeného rozsudku dopustili oba obžalovaní společně tím, že v průběhu bližší nezjištěné doby v letech 1998 až 1999 v P., v provozovně společnosti R. C., s. r. o., zhotovili nejméně 30 ks padělaných řidičských průkazů Ukrajiny, a to tak, že si nejprve pořídili kopie prázdných tiskopisů těchto řidičských průkazů, do nichž vyplnili osobní údaje, vlepili fotografie dosud neznámých osob, takto zhotovené průkazy opatřili otisky kulatého razítka se státním znakem Ukrajiny, které rovněž nechali zhotovit v uvedené provozovně, následně pak v této provozovně nechali takto padělané řidičské průkazy zatavit do ochranné folie v úmyslu používat je jako pravé.

Trestného činu loupeže podle § 234 odst. 1 tr. zák. se podle skutkových zjištění městského soudu dopustil obžalovaný I. Y. tím, že dne 13. 6. 1999 v P. 9, na křižovatce ulic N. a Z. společně s dosud neztotožněným pachatelem si objednal vozidlo taxi, přičemž po jeho příjezdu se představil jako N. a pod záminkou naložení rezervního kola do zavazadlového prostoru takto vylákal řidiče vozidla Z. H. do zadní části vozu. Když poškozený se zavazadlem manipuloval, byl ze strany obou fyzicky napaden úderem pěstí do obličeje, sražen na zem, kde do něj dále kopali a odcizili mu peněženku v hodnotě 350 Kč s finanční hotovostí nejméně 400 Kč a osobními doklady.

Proti tomuto rozsudku podali oba obžalovaní ihned po jeho vyhlášení odvolání, které posléze obžalovaný V. Y. písemně zdůvodnil prostřednictvím svého obhájce Mgr. J. Z. a obžalovaný I. Y. provedl písemné zdůvodnění jak prostřednictvím své obhájky JUDr. B. B., tak i sám. Opravné prostředky obou obžalovaných směřují do výroku o vině v celém rozsahu i do všech výroků o trestech.

Obžalovaný V. Y. napadá výrok o vině trestným činem vraždy podle § 219 odst. 1, odst. 2 písm. a), h) tr. zák. v bodě 1) výroku napadeného rozsudku především pro podstatné vady řízení a pro pochybnosti o správnosti skutkových zjištění, výrok o vině trestným činem padělání a pozměňování veřejné listiny podle § 176 odst. 1 tr. zák. v bodě 2) jen pro pochybnosti o správnosti skutkových zjištění; návazně na své výhrady proti výroku o vině napadá i výrok o uložených trestech.

Pokud jde o trestný čin vraždy, obžalovaný zdůrazňuje, že soud prvního stupně opírá svůj výrok o vině pouze o řadu nepřímých důkazů, ze kterých dovozuje, že násilného jednání proti poškozeným se dopustili právě obžalovaní, ačkoli některé z uvedených důkazů nejsou procesně použitelné a některým z nich nelze přikládat takovou důkazní váhu, jakou jim prvoinstanční soud přikládá. Poukazuje především na to, že výpisy týkající se mobilních telefonů jsou důkazem absolutně neúčinným, nezákonným a zcela v rozporu s ústavními principy, neboť nebyl proveden v souladu s ustanovením § 88 tr. ř. upravujícím odposlech telekomunikačního provozu. V té souvislosti připomíná, že Ústavním soudem bylo opakovaně judikováno, že pořizování výpisů z mobilních telefonů podléhá obdobnému režimu jako odposlech telefonních hovorů, a pokud tedy nebyl ani obžalovanými ani soudem nikdy vydán souhlas s vyžádáním si předmětných výpisů, nelze tyto k důkazu použít, a to ani za situace, kdy byl na základě usnesení Obvodního soudu pro Prahu 5 povolen odposlech telefonních hovorů obžalovaných, když tento byl nařízen pouze do budoucna. Navíc

uvedené výpisy se jeví obžalovanému jako ne zcela spolehlivé s tím, že poukazuje na jednotlivé údaje z nich vyplývající a z těchto dovozuje jejich nesprávnost. Obdobně obžalovaný rozebírá i další jednotlivé důkazy, o něž městský soud opírá své rozhodnutí o vině obžalovaných trestným činem vraždy.

Pokud jde o trestný čin padělání a pozměňování veřejné listiny, obžalovaný V. Y. uvádí, že ponechává na úvaze odvolacího soudu, zda provedené důkazy jeho vinu jednoznačně prokazují.

Závěrem svého opravného prostředku zdůvodněného obhájcem obžalovaný V. Y. navrhuje, aby odvolací soud napadený rozsudek ve vztahu k jeho osobě ve smyslu § 258 tr. ř. zrušil a podle § 259 tr. ř. rozhodl tak, že ho v celém rozsahu obžaloby podle § 226 písm. c) tr. ř. zprošťuje, nebo podle § 259 odst. 1 tr. ř. věc vrátil soudu prvního stupně k novému projednání.

Obžalovaný I. Y. v opravném prostředku zpracovaném obhájkyň vytyká výroku o vině ve všech jeho bodech především chybný postup soudu prvního stupně při hodnocení provedených důkazů, který má za následek vadné rozhodnutí o vině v celém rozsahu, a v důsledku toho shledává nesprávným i výrok o trestu oběma uloženými tresty.

Pokud jde o výrok o vině trestným činem vraždy, odvolatel poukazuje na to, že byl uznán vinným v podstatě jen na základě nepřímých důkazů, jak ostatně sám městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku konstatuje.

Jako usvědčující důkazní prostředek nelze podle odvolatele brát zprávy R. mobilu a E., které vykazují určité nejasnosti a nepřesnosti, jež městský soud při svém hodnocení vůbec nevzal v úvahu. Navíc tyto zprávy byly dle jeho přesvědčení opatřeny způsobem, který není v souladu s nálezy Ústavního soudu.

Obžalovaný poté zdůrazňuje, že městský soud učinil své závěry o tom, že se společně se spoluobžalovaným V. Y. dopustil trestného činu vraždy, na základě nedostatečných a nepřesvědčivých důkazů, a pokud navíc shledal, že tak učinil v úmyslu získat majetkový prospěch, jde jen o pouhou domněnku, která není ničím podložena.

Závěrem opravného prostředku zdůvodněném obhájkyň obžalovaný I. Y. vyslovuje přesvědčení, že napadený rozsudek vykazuje takové vady, pro které nemůže obstát, a proto navrhuje, aby Vrchní soud v Praze zrušil předmětný rozsudek Městského soudu v Praze a rozhodl tak, že se věc vrací soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí, popř. aby sám v intencích jeho odvolání ve věci rozhodl.

Vrchní soud v Praze z podnětu odvolání obou obžalovaných přezkoumal zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, proti nimž byla odvolání podána, i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytykaných vad, jak mu ukládá ustanovení § 254 odst. 1 tr. ř. V intencích tohoto ustanovení přihlížel i k vadám, které nejsou odvoláními vytykány, pokud měly vliv na správnost výroků, proti nimž odvolání bylo podáno, a posléze dospěl k následujícím závěrům.

Podle přesvědčení vrchního soudu nebylo zcela v souladu se zákonem městským soudem provedeno hodnocení provedených důkazů (§ 2 odst. 6 tr. ř.), zejména ve vztahu ke skutku řazenému pod bodem 1) výroku napadeného rozsudku, který byl kvalifikován jako trestný čin vraždy podle § 219 odst. 1, odst. 2 písm. a), h) tr. zák. Z odůvodnění napadeného rozsudku je zřejmé, že některým ze zjištěných okolností přičetl větší váhu, než která jim náleží, zatímco jiné nedocenil a nevzal je potřebným způsobem v úvahu, popř. se s nimi dostatečným způsobem nevypořádal. V důsledku tohoto postupu jsou skutková zjištění, k nimž v napadeném rozsudku pod bodem 1) dospěl, nejasná a neúplná a jsou dány pochybnosti o jejich správnosti. Je potřeba také zdůraznit i to, že některé z provedených

důkazů zcela nesprávně posoudil z hlediska jejich procesní použitelnosti a své skutkové závěry budoval v důsledku toho i na důkazech, které nejsou důkazy z procesního hlediska způsobilými. Navíc, opět především u skutku rozsudkem kvalifikovaného jako trestný čin vraždy, jeho skutková zjištění v některých směrech neodpovídají důkazní situaci a je zřejmé, že nemají oporu v provedených důkazech, když některé skutečnosti, jež napadený rozsudek pokládá za prokázané, jsou v rozporu se správným hodnocením důkazů nebo dokonce z provedených důkazů ani nevyplývají, a z odůvodnění rozsudku není patrné, o které důkazy městský soud ohledně těchto skutečností své závěry opřel.

Pokud jde o skutek spočívající v úmyslném usmrcení poškozených M. P. a A. K., naprosto správné a úplné jsou skutkové závěry městského soudu, co se týká místa, doby a způsobu usmrcení poškozených, včetně charakteru a závažnosti poranění, která jmenovaní utrpěli, mechanismu jejich vzniku, zbraně, které bylo použito, i příčiny smrti jmenovaných. Tyto se důvodně opírají především o obsah protokolu o ohledání místa činu spolu s plánky, pořízenou fotodokumentací, videozáznamem, o výsledky odborného zkoumání stop zajištěných při ohledání místa činu a při pitvě těl poškozených i dalších odborných expertiz ve věci provedených, a zejména o znalecký posudek z odvětví soudního lékařství, který náležitým způsobem objasnil charakter poranění poškozených, mechanismus jejich vzniku i bezprostřední příčinu smrti obou jmenovaných.

S ohledem na obhajobu obžalovaných, že se vraždy poškozených nedopustili a v kritické době se v lokalitě, kde byla těla poškozených nalezena, nenacházeli, má vrchní soud za to, že by se měl městský soud pokusit ještě o další upřesnění místa a zejména času usmrcení poškozených. Proto měl především vyslechnout služebního lékaře, mjr. MUDr. V., který prováděl na místě nálezu těl poškozených jejich prvotní ohledání, k tomu, kdy byl na místo přivolán a v jakém časovém rozmezí ohledání jednotlivých těl prováděl, a též k tomu, na základě jakých skutečností dospěl k závěru, že smrt nastala před 12 až 24 hodinami; výše uvedená informace totiž plyne z úředního záznamu Policie České republiky ze dne 13. 4. 1999 založeného ve spisu a týkajícího se ohledání místa činu. Svědek by se měl vyjádřit i k otázce, zda mohlo místo nálezu těl být totožné s místem, kde došlo k usmrcení, či zda shledal známky toho, že s těly bylo posmrtně manipulováno. K těmto skutečnostem by měl být vyslechnut i lékař záchranné služby MUDr. J. H., který v listech o prohlídce mrtvého založených ve spisu stanovil dobu smrti na více než 12 hodin před ohledáním, avšak není v nich uveden čas vlastní prohlídky těl. K údajům uvedeným oběma svědky by se měli vyjádřit i v hlavním líčení oba znalci – soudní lékaři MUDr. M. B. a MUDr. I. P. Poté porovnáním všech dostupných údajů by mohl městský soud dospět ještě k bližšímu upřesnění času a eventuálně i místa, kde k usmrcení poškozených došlo.

Výrazné pochybnosti však podle názoru vrchního soudu vzbuzuje závěr soudu prvního stupně, že pachateli vražedného útoku na poškozené byli právě obžalovaní V. Y. a I. Y. Za současné důkazní situace nejsou prozatím k dispozici jednoznačné důkazy, že to byli právě obžalovaní, kdo v pozdních nočních hodinách kritického dne vylákali poškozené na uvedené odlehlé a opuštěné místo, kde usmrtili poškozeného M. P. osmi střelnými ranami a poškozeného A. K. jedenácti střelnými ranami do hlavy a horní poloviny těla a způsobili jim taková poranění, která nebyla slučitelná se životem a smrt nebylo ani u jednoho z nich možno odvrátit okamžitou lékařskou pomocí. Dosud provedené důkazy, byť je označuje nalézací soud v napadeném rozsudku v tomto směru za jednoznačné, prozatím neumožňují učinit takové skutkové závěry, které by nebylo možno jakkoli zpochybnit. Některé z provedených důkazů sice svědčí o důvodném podezření, že pachateli byli obžalovaní, avšak prozatím tyto nepostačují k tomu, aby bylo možno o vině obžalovaných trestným činem vraždy jednoznačně rozhodnout.

Z výpovědi svědka I. F., o jejíž objektivnosti a věrohodnosti nemá ani vrchní soud nejmenší pochybnosti, vyplývá, že oba obžalovaní strávili poslední večer před smrtí poškozených s nimi a jmenovaným svědkem nejprve v restauraci M. a poté v C. baru, odkud poškození mezi 23.00 až 23.30 hod. odjeli s obžalovanými jejich vozidlem. Snaha obžalovaných o zpochybnění věrohodnosti tohoto

svědka nemůže v žádném případě obstat. Nejenže svědek vždy k věci vypovídal shodně, ale na rozdíl od obžalovaných se ke svědeckému výslechu sám přihlásil poté, co se dozvěděl o tom, že poškození jsou mrtví, a přiznal, že s poškozenými kritický večer strávil. Obžalovaní naopak o těchto skutečnostech ve svých výpovědích v přípravném řízení nikdy nehovořili a s verzí, že to byl právě uvedený svědek, kdo zůstal po jejich odjezdu v baru C. s poškozenými, přišli až ve výpovědi v hlavním líčení poté, kdy se v rámci prostudování spisového materiálu s výpovědi svědka z přípravného řízení seznámili. Nelze pak přehlédnout ani to, že se výpovědi obžalovaných při popisu okolností rozchodu s poškozenými lišily, pokud obžalovaný V. Y. uvedl, že poškození při jejich odjezdu se svým kamarádem zůstali uvnitř baru, zatímco obžalovaný I. Y. tvrdil, že zůstali venku před barem, kde ještě na někoho čekali.

Není proto pochyb o tom, že obžalovaní byli posledními zjištěnými osobami, které byly viděny s poškozenými před jejich násilným usmrcením, a právě s obžalovanými odjížděli poškození v krátkém časovém úseku před svou smrtí v autě zn. Lada červené barvy combi patřícím obžalovaným. Podobně nevzbuzuje pochyby závěr, že vozidlo tovární značky VAZ v provedení combi červené barvy bylo kolem půlnoci, tedy v kritické době, kdy došlo k usmrcení poškozených, spatřeno svědkem B. B. odstavené poblíž místa, kde posléze byla těla nalezena. Skutečnost, že jmenovaný svědek u hlavního líčení upřesnil typ vozidla tak, že tento neodpovídal podle tvrzení obžalovaných typu, který užívali, nemůže svědkem prokazovanou skutečnost nijak zpochybnit, zvláště pokud mezi uváděnými typy nejsou markantní rozdíly, které by mohly být jednoznačně rozeznatelné na vzdálenost a za světelných podmínek, za nichž svědek vozidlo sledoval. Je vysoce pravděpodobné, že mohlo jít o vozidlo pachatelů popravky poškozených, neboť jde o lokalitu odlehlou a opuštěnou, kde v době kolem půlnoci není důvodu pro stání vozidla. Nelze také přehlédnout, že svědkyně L. Š., která se rovněž sama se svým svědectvím přihlásila, v podstatě v téže době slyšela opakované výstřely vycházející z uvedené lokality. I přes tyto prokázané skutečnosti je zřejmé, že pro závěr o tom, že se obžalovaní v lokalitě, kde byla těla poškozených nalezena, v kritické době skutečně vyskytovali, nejsou prozatím dostatečné důkazy. Městský soud své závěry v tomto směru opíral především o výpisy hovorů, které byly uskutečněny přes telekomunikační buňku, jenž zajišťuje telefonní spojení mobilních telefonů v síti P. v dané lokalitě poskytnuté R. M., a. s., která tuto síť provozuje a další důkazy stejné povahy. Ovšem přehlédl, že výpisy z provozu telekomunikačních buněk a výpisy z provozu jednotlivých mobilních telefonů jsou specifickými důkazy, které je možno důkazně využít jen za splnění podmínek stanovených trestním řádem. V době, kdy byly tyto výpisy opatřeny a posléze v hlavním líčení k důkazu provedeny, byla účinná taková právní úprava, která neznala institut poskytování či pořizování evidence telekomunikačního provozu pro účely trestního stíhání či plnění úkolů Policie České republiky v tomto směru. Na danou problematiku je nutno pohlížet z úhlu nálezu Ústavního soudu čj. II US 502/2000 ze dne 22. 1. 2001 i nálezů dalších, které obsahují její komplexní výklad.

Podle názoru Ústavního soudu vysloveného v citovaném nálezu je soukromí každého člověka hodno zásadní ochrany nejen ve vztahu k vlastnímu obsahu podávaných zpráv, ale i ve vztahu k údajům zakládajícím podle čl. 13 Listiny základních práv a svobod ochranu tajemství volaných čísel, data a času počátku hovoru, dobu jeho trvání, označení základové stanice, která hovor zajišťovala v okamžiku spojení, a označení základové stanice, která hovor zajišťovala v momentu ukončení. Průlom do základních práv a svobod člověka ze strany státní moci ústavní pořádek České republiky připouští pouze v zájmu ochrany společnosti, mimo jiné před pachateli trestných činů, avšak k tomu, aby nebyly překročeny meze nezbytnosti, musí existovat systém adekvátních a dostatečných záruk, skládajících se z odpovídajících právních předpisů a účinné kontroly jejich dodržování. Protože pak právní úprava před účinností novely trestního řádu zákonem č. 265/2001 Sb. danou problematiku speciálně neupravovala, vyslovil uvedený nálezu Ústavního soudu názor, že s ohledem na to, že jsou stávající pravidla pro odposlech a záznam telekomunikačního provozu, která umožňují orgánům trestního řízení kromě dalších údajů poříditi především obsah telefonické zprávy, je možné postupovat podle těchto pravidel i při pořizování výše uvedených údajů o evidování

telekomunikačního provozu. Vyslovil proto názor, že orgány činné v trestním řízení jsou povinny v případech pořizování a získávání těchto údajů postupovat přiměřeně podle § 88 tr.ř.

Jak je z obsahu spisu zřejmé, nebylo v intencích citovaného nálezu postupováno, takže předmětné důkazy o evidenci telekomunikačního provozu a výpisy z mobilních telefonů, jež jsou založeny ve spisovém materiálu, byly pořizeny v rozporu se zákonem tak, jak na to obžalovaní poukazují ve svých opravných prostředcích. Za této situace nelze tyto důkazy v trestním řízení použít a vzhledem k tomu, že podle názoru vrchního soudu šlo o vadu v době rozhodování městského soudu zjevně nezhojitelnou, neměl městský soud k údajům obsaženým ve zprávách příslušných mobilních operátorů, a tedy ani k údajům vyplývajícím ze zprávy R. M., a. s., o provozu mobilní buňky č. X, jež pokrývá danou lokalitu, vůbec přihlížet, stejně jako i k dalším údajům obdobného charakteru vyplývajícím z dalších zpráv.

Ovšem nová právní úprava účinná od 1. 1. 2002 v souvislosti se zařazením ustanovení § 88a tr. ř. již na institut poskytování a pořizování evidence telekomunikačního provozu pro účely trestního stíhání výslovně pamatuje, a proto podle přesvědčení odvolacího soudu lze shora uváděnou vadu zhojit, ovšem jen za předpokladu, že příslušný operátor mobilních telefonů bude mít předmětné údaje, které je třeba v daném trestním řízení zjistit, ještě k dispozici. Zákon č. 151/2000 Sb., o telekomunikacích, ukládá uchovávat příslušné údaje jen po dobu dvou měsíců, avšak s ohledem na to, že tyto údaje byly již předmětem zájmu orgánů přípravného řízení, je možno důvodně předpokládat, že jejich evidence byla uchována do současné doby. Proto by se měl soud prvního stupně pokusit o zjištění potřebných údajů o skutečném telekomunikačním provozu vydáním příkazu k zajištění těchto údajů v souladu s ustanovením § 88a odst. 1 tr. ř. ve znění novely. Poté by takto opatřené údaje byly procesně použitelné a nalézací soud by z nich byl oprávněn vycházet. To však platí o všech údajích telekomunikačního provozu, a proto by měly být tímto způsobem opatřeny zprávy od mobilních operátorů stran všech údajů, jež jsou obsaženy ve zprávách založených ve spise, které bude považovat za potřebné a pro posouzení věci významné. Teprve poté, co bude mít k dispozici uvedené údaje zajištěné v souladu se zákonem, bude moci a také by měl po obou obžalovaných požadovat přiměřená vysvětlení k jejich obsahu.

Na tomto místě je nutné říci, že způsobem odpovídajícím stávající právní úpravě v době jejich pořizení byly za podmínek § 88 odst. 1 tr. ř. orgány přípravného řízení obstarány záznamy o odposlechu telekomunikačního provozu týkající se mobilních telefonů obžalovaných, které byly realizovány na základě příkazů k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu vydaných soudkyní Obvodního soudu pro Prahu 5 dne 1. 6. 1999 a 26. 7. 1999, které splňují podmínky stanovené v § 88 odst. 2 tr. ř. Ovšem pořizené záznamy o provedeném odposlechu telekomunikačního provozu založené ve spisovém materiálu nelze rovněž v daném řízení podle názoru vrchního soudu jako důkaz použít. K těmto záznamům totiž nebyl připojen příslušný protokol s uvedením údajů o místě, času a způsobu jejich pořizení, jakož i o osobě, která záznam pořídila, jak to vyžaduje ustanovení § 88 odst. 4 tr. ř., který by odpovídal požadavkům stanoveným v § 55 odst. 1 tr. ř.

Pokud proto městský soud tuto vadu při hodnocení uvedených záznamů přehlédl a z obsahu těchto záznamů při budování svých skutkových závěrů vycházel, dopustil se rovněž vážného pochybení.

S ohledem na to, jakož i na další důvody, Vrchnímu soudu v Praze nezbylo, než napadený rozsudek ve výroku o vině trestným činem vraždy podle § 219 odst. 1, odst. 2 písm. a), h) tr. zák. v bodě 1) podle § 258 odst. 1 písm. b), c), odst. 2 tr. ř. zrušit s tím, že podle § 259 odst. 1 tr. ř. věc v rozsahu zrušení vrátil soudu prvního stupně. Samozřejmě, že s ohledem na to, že byl, byť jen částečně zrušen výrok o vině, bylo třeba zrušit i výrok o trestech ve vztahu k oběma obžalovaným.

Výroky o vině trestným činem padělání a pozměňování veřejné listiny podle § 176 odst. 1 tr. zák. pod

bodem 2) a trestným činem loupeže podle § 234 odst. 1 tr. zák. v bodě 3) výroku napadeného rozsudku ponechal vrchní soud beze změny, neboť oba tyto výroky shledává zcela správnými.

Pokud jde o trestný čin padělání a pozměňování veřejné listiny, jímž byli uznáni vinnými oba obžalovaní, skutková zjištění městského soudu se důvodně opírají o částečné doznání obou obžalovaných, o výpověď svědka V. S. i o důkazy další, především důkazy objektivní povahy, kterými jsou věci nalezené při domovní prohlídce v bytě, jež obžalovaní užívali, provedené dne 14. 10. 1999, a to větší množství fotokopii tiskopisů řidičských průkazů Ukrajiny, razítko se státním znakem Ukrajiny, disketa, na níž je předmětné razítko zobrazeno, a další. Výpověď svědka V. S. přitom nelze ani podle přesvědčení vrchního soudu zpochybnovat, přesto, že je zřejmé, že jmenovaný svědek byl při jednotlivých úkonech obžalovaných, směřujících k padělání předmětných řidičských průkazů, aktivně nápomocen, ať již tím, že jim průběžně vyhotovoval fotokopie tiskopisů formulářů a zhotovil uvedené razítko se státním znakem Ukrajiny, či tím, že vyplněné tiskopisy opatřené fotografiemi a otiskem uvedeného razítka posléze zatavoval do ochranné fólie. Svým svědectvím, které svědek opakovaně ve věci shodně podal, se sám vystavuje nebezpečí trestního stíhání a skutečnost, že trestní stíhání není proti němu doposud vedeno, není pro posouzení věrohodnosti jeho výpovědi nikterak významná a rozhodně jí nelze přičítat takový význam, který naznačuje obžalovaný V. Y. ve svém odvolání. Obhajoba obžalovaných, že zhotovování uvedených řidičských průkazů nebylo myšleno nijak vážně, nemůže obstát, neboť tomu odporuje, že obžalovaní vyvinuli takovou aktivitu, které bylo k zhotovení padělků těchto řidičských průkazů třeba. Prokázané jednání obžalovaných městský soud posoudil zcela správně i po stránce právní, jestliže je kvalifikoval jako trestný čin padělání a pozměňování veřejné listiny podle § 176 odst. 1 tr. zák. Řidičský průkaz, a to i řidičský průkaz Ukrajiny, je bezpochyby třeba považovat za veřejnou listinu, neboť osvědčuje oprávnění osoby, která je v tomto průkaze, uvedena k řízení motorových vozidel, jak správně již uzavřel nalézací soud v napadeném rozsudku. Úmysl obžalovaných přitom směřoval k tomu, aby této veřejné listiny bylo použito jako pravé, ať již na území České republiky či na Ukrajině. Tyto závěry se opírají o ustanovení § 103, § 104 odst. 2 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích.

V § 103 odst. 1 tohoto zákona je výslovně stanoveno, že řidičský průkaz je veřejnou listinou, která osvědčuje udělení řidičského oprávnění k řízení motorových vozidel zařazených do příslušné skupiny nebo podskupiny řidičského oprávnění a kterou držitel prokazuje zejména své jméno, příjmení, rodné číslo a podobu.

Podle § 104 odst. 2 citovaného zákona pak k řízení motorových vozidel na území České republiky opravňuje mimo jiné řidičský průkaz vydaný cizím státem podle Úmluvy o silničním provozu (Vídeň 1968, Ženeva 1949).

Rovněž skutkové závěry nalézacího soudu stran jednání obžalovaného I. Y. spočívající v napadení poškozeného Z. H., jehož se dopustil spolu s dosud neztotožněným pachatelem, jsou zcela správné a mají oporu v provedených důkazech.

To platí i při procesní nepoužitelnosti odposlechů telefonních hovorů z důvodů shora již podrobně rozvedených, z jejichž obsahu městský soud při budování svých skutkových závěrů i stran tohoto skutku vycházel. Soubor důkazů, které byly ve vztahu k tomuto jednání obžalovaného opatřeny, je plně dostatečný k závěru, že jedním z pachatelů loupežného přepadení poškozeného Z. H. byl právě obžalovaný I. Y.

Protože nalézací soud toto jednání zcela správně právně kvalifikoval jako trestný čin loupeže podle § 234 odst. 1 tr. zák., neboť bylo bez jakýchkoli pochybností prokázáno, že obžalovaný proti poškozenému použil fyzické násilí v úmyslu zmocnit se jeho věcí, je nutno i tento výrok o vině dle názoru vrchního soudu považovat za plně odpovídající zákonu.

Při ponechání výroků o vině pod body 2) a 3) napadeného rozsudku bez jakýchkoli změn, se pak Vrchní soud v Praze blíže zabýval otázkou uložení trestů za tyto skutky, jakož i pokyny k dalšímu projednání věci před soudem prvního stupně.